

16 füz.

7 Kor.

MISZTER HERKULES

ÉRDEKFESZÍTŐ SPORT KALANDOK

Hegymászás a tűzokádón át

Mr. Moneybags, az U. S. A. világhírű Wool-King-je, a milliárdos gyapju-király, végrendelete óriási szenzációt kel-
tett, miután Newyorkban köztudomású lett. Az elhunyt
milliárdos, kiről mindenki tudta, hogy tántorithatatlan ba-
rátja volt minden sportnak, rajongója minden érdekesítő,
regényes kalandnak, végrendeletében vagyona legnagyobb
részét, több százmillió dollárt; annak az ismeretlen ember-
nek hagyományozta, aki az általa kitűzött problémákat meg-
oldja. A milliárdos azt akarta, mint végrendeletében írta,
hogy vagyonának örököse merész, minden akadályon győ-
zedelmeskedő, rettenthetetlen bátorságu, agyafurtan lelemé-
nyes ember legyen, mert ez fogja tudni a kezére jutó va-
gyont a legmegfelelőbbben felhasználni. A milliárdos ötvenkét
feladatot tűzött ki a pályázók számára. Az, aki legalább
negyven feladatot megold, lesz az örököse. Egyébként pedig
minden kaland nyertese jutalmul százezer dollárt kap. A
feladatok külön-külön leírva, 52 borítékban, Newyork első
közjegyzőjénél voltak letéve, kinek egymásután, közvetlenül
az előző feladat megoldása után kellett közhírré tennie a
következő problémát. Abban az esetben, ha a versenynek
nem lenne győztese, úgy vagyonát két részre osztva, távoli
rokonának és a bostoni egyetemnek hagyományozta az
elhunyt milliárdos. A örökgyó rokonát Joe Ward-nak
hívták, aki egy mindea hájjal megkent, agyafurt, gonosz
lelkületű, semmiféle gazságtól vissza nem riadó férfi volt.
A bostoni egyetem kiküldöttje pedig Professoror Búrly
egy jóindulatu, világhírű tudós, aki egész életét a tudomány-
nak szentelte és egyetlen gyermekével, Lily leányával utazott
Newyorkba, hogy a feladatok megoldásánál jelen legyen.
Midőn a végrendelet ismert lett, de a feladatokat még senki
sem tudta, minden épkéz-láb amerikai férfinak az volt az
ambíciója, hogy mindent elkövessen, csakhogy az óriási
vagyon birtokába jusson. Így többek között ez volt álma a
harminc éves John Johnsonnak is. Ez ujságíró, minden hájjal
megkent, minden sportban járatos fiatal ember volt, tetőtől-
talpig jellemes, becsületes legény is egyuttal. Az, hogy pá-
lyázni fog az örökségre ő is, csakhamar köztudomású lett
és az a lap, amelyik szívesen megírta, tekintettel az elkövetkezendő
kalandjaira, a megoldandó feladatokra, elnevezte őt a modern
Herkulesnek és így nemsokára egész Newyork „Mister
Herkules” néven ismerte őt. Az ő kalandjairól szólnak ezek
a füzetek.

Hegymászás a tűzokádón keresztül.

Egy mozielőadáson.

Newyork s általában Amerika legelső mozgóképszínháza a Capitol-Theatre. Több mint öt-ezer ember fér bele s ez a hatalmas nézőtér minden előadásban megtelik, mert a Capitol Theatre hozza a legfrissebb és legérdekfeszítőbb szenzációkat. A varietészámok és moziképek mellett minden alkalommal bemutatja a »Newyorki Híradó«-t is, amely olyanfajta film, mint a Pathé Journal, a közönség elé viszi a nap szenzációját.

Ezen a szombati napon is zsufolásig megtelt a Capitol Theatre nézőtere s épp egy tánceduett végződött, amelyet a »Newyorki Híradó« követett. A filmujság először a jersey-city-i villamoskisklást mutatta be, azután felvonultatta az Ellis-Islandra érkezett ki, helyesebben bevándorlókat, majd J. E. Astort a vasutkirályt mutatta be abból az alkalomból, hogy európai tanulmányutjáról visszaérkezett, ezután pedig a következő felírás jelent meg a fehér mozivásznon:

Mr. Moneybags tizenhatodik levelének felbontása.

Mindenki tudta, hogy miről van szó. Ismerték az elhunyt milliárdos végrendelezését az ötvenkét sportfeladatot tartalmazó levéllel, melyek közül negyvenet kell megoldani annak, aki reflektál a milliárdos hagyatéokra. E napon érkezett el a tizenhatodik levél felbontásának időpontja. A felírás eltűnt/s helyébe Vilmers közjegyző irodájának felvétele következett. Az ősz közjegyző jellegzetes arca egész közeli felvételben meredt a közönségre és látszott, amint egy papírvágó késsel felbontja a levelet és átfutja a tartalmát, azután pedig az egybegyűlteknak kihirdeti a bennfoglaltakat.

Ekkor megint felírást mutatott a mozivásznon:

A tizenhatodik feltétel: A hagyatéokra aspirálóknak el kell érnie az Aconcagua-csucs eddigi megmászatlan pontját, az Ördög-sziklát, amelynek magassága 6970 méter.

A közönség érdeklődése e hiradásra még jobban fokozódott. A máskor nyugodtan figyelő nézőtéren izgalmas nyüzsgés-mozgás lett urrá. Mindenki magyarázott, a szomszédjával cserélte ki a véleményt. Mindez azonban csak pillanatokig tartott, mert a felírat eltűntével ismét Vilmers közjegyző irodáját vetítette a berregő gép fény-sugara s a képet néhány másodpercre a következő felírás szakította félbe:

Mr. Herkules bejelenti a hegymászásban való részvételét.

S ekkor a képen feltűnt Mister Herkules délceg, daliás, rokonszenves alakja. Könnyed lép-

tekkel a közjegyző asztalához sietett. Az előtérben ott volt Joe Ward az örökhangyó Moneybags unokaöccse és a bostoni egyetem kiküldöttje, Burly professzor leányával, Lilyvel, aki olyan szép volt, mint a legszebb amerikai moziszínésznő. Nem hiányzott Mr. Herkules népszerű barátja, Vizsla sem.

Mr. Herkules néhány szót mondott a közjegyzőnek, majd aláírt egy ívet — s azután véget ért a kép.

A nézőtérre szikrázó világosság ömlött és a közönség lelkesen ünnepelte Mister Herkulest. Egész Newyork csodálta és szerette ezt a rendkívüli erővel és tudással megáldott sportsmant, aki kiváló volt ujságírónak is, és kiváló volt sportembernek is. Eppen olyan jól boxolt, mint ahogy futballozott. Mestere volt a vivásnak és nagyszerűen értette a ródlizás minden fortélyát. Kitűnően tudott motoroskerékpárt vezetni és klasszis birkózó volt. Ha shielni vagy korcsolyázni, autótvezetni vagy biciklizni, futni vagy uszni kellett, nem esett kétségbe és nem riadt vissza a bikaviadalban való részvételtől sem.

Bátor volt és acélos idegzetű. Hatalmas erejű és ötletes, aki a legreménytelenebb helyzetben is mindig talált kiutat. Népszerűsége vetekedett a leghiresebb közéleti nagyságok népszerűségével. Most, hogy új feladata előtt állott mindenki igazán óhajtotta, hogy ezuttal is diadalmasan kerüljön ki a küzdelemből. Pedig most valóban nehéz feladat előtt állott. De Mister Herkules nem rettent vissza a lehetetlentől sem. Mindent megkísérelt és minden poklokon keresztül harcolt, hogy a kitűzött célját elérje.

Ember még nem tette oda a lábát!

Egyik előkelő newyorki klub csónakházának terrasán nagyobb társaság ült együtt. Ott volt Burly professzor is leányával és jelen volt Joe Ward is.

Mr. Herkules legujabb vállalkozásáról folyt a szó. Az érdeklődők kíváncsiságára Burly professzor, aki nemcsak a vegytannak és botanikának, hanem a földrajznak is tudós ismerője volt, ismertette a feladat célpontját: az Ördögsziklát.

— Ember még nem tette oda a lábát, — kezdte. — Azt jól tudják, uraim, hogy az Aconcagua a Cordillerák és az Andos-hegységnek legmagasabb csúcsa. Mindössze négy pont van az egész világon, amelyek magasabbak nála, mind a négy Ázsiában: a Gaurizankar, Dopsang, Kancsindsing és a Dhawalagiri. A Cordilleráknak az a része, ahol az Aconcagua ágaskodik az égnek, tele van veszedelmes ragadozókkal, később pedig olyan meredeken emelkedik, mind magasabbra, hogy az előrejutás állandóan veszélyezteti a vállalkozó életét. S ha elérte a négyezerméteres magasságot az örök jég és a hó birodalmába jut. S ha már fenn is van az Aconcagua tetején, még mindig hátra van az Ördög szikla, amely mintegy hetven méter magasságban nyulik ki a csúcsból. Lehetetlen megközelíteni, arról nem is beszéllek, hogy megmássza valaki!

— És Mister Herkules mégis vállalkozott rá — mondta Joe Ward. — Ugy látszik nagyon biztos a dolgában!

Eles, gunyos, fölényes hangon mondta ezt Joe Ward. De miss Lilly megadta rá a választ:

— Jól mondta mr. Ward — mondta felcsattanva, kipirult orcával — Mister Herkules valóban biztos a dolgában. Elég alkalma volt már eddig is, hogy képességeit bebizonyítsa s hogy néha nem tudott diadalmaskodni, annak mindig az volt az oka, hogy a célnál közbejött valami váratlan akadály.

A gyönyörű miss félreismerhetetlen célzattal mondta e s szavakat. Joe Ward elpirult és elhallgatott: e pillanatban eszébe jutott mindama machináció, amiket számósalkalommal Mister Herkules utjába gördített, hogy feltartóztassa diadalai során. Ez érdeke volt, mert ha nem sikerül a negyven feladat megoldása, akkor a dáriusi vagyon felerészben őt illeti, felerészben pedig a bostoni egyetemnek jut.

Burly professzor folytatta magyarázatát:

— Az Aconcagua alatt egy kisebb hegy terül el az Antagan, amelyen ugyancsak igen nehéz az előrejutás, lévén vulkanikus talaja. Azt hiszem, hogy már kialudt. Néha-néha, utóljára talán három évvel ezelőtt történt, füstöl még, de kitörésére nem emlékeznek s valószínű, hogy évszázadok óta nem is fordult elő.

A társaság tagjai hirtelen felfigyeltek. A terrasszon frissen, ruganyos léptekkel Mr. Herkules hatalmas alakja tűnt fel. A klub tagjai elé siettek, üdvözölték. Mindenki első akart lenni, hogy kezet szorítson Newyorknak talán legnépszerűbb emberével, Mr. Herkules jobbra-balra köszönt s egyenesen miss Lilyhez tartott, akinek fehér kezeit hódolatteljesen megcsókolta.

Aztán Burly professzorhoz fordult, aki az üdvözlésre így válaszolt:

— Eppen az új vállalkozásáról beszélgettünk. Bizony nehéz dió lesz, mert ember az Ördög-sziklára még nem tette a lábát...

Mister Herkules mosolygott. Érezte, hogy minden szem rajta csüng és kíváncsian várja a válaszát. Nyugodtan, kedvesen, minden önteltség nélkül mondotta:

— Ha valaki valamit erősen akar, eléri a célját. Bennem megvan az erős akarat, hogy feljuszak az Ördög-sziklára, tehát fel is fogok jutni...

— Majd meglátjuk — gondolta magában Joe Ward.

*

Három nap múlva örvendetes eseménnyel lep-
te meg Vizsla barátját, Mr. Herkulest.

— Hallottad, mi ujság?

Mr. Herkules kérdőjellel görbült, olyan kíváncsi arccal nézett az ugrifüles riporterre.

— Joe Ward ma utnak indult Párisba. Oda-
lesz legalább egy hónapig, s így nem zavarhatja
meg a versenycsapatot!

— Biztos az, hogy elutazik? Nem akar ez fél-
revezetés lenni?

— Félrevezetés? Annál kevésbé sem lehet,
mert a táviratot én küldtem. Elég borsot tört
már az orrunk alá, most az egyszer túl jártam
az eszén. Megtudtam, hogy Párisban nagyobb
érdekeltsége van egy pénzintézetnél. Érintkezésbe
léptem egy párisi kollégámmal, aki a bank egyik
igazgatója nevében Párisba táviratoztatta. Ma
egész délelőtt a nyomában voltam. Megfigyel-
tem, hogy csomagol, megtudtam, hogy hajóje-

gyet vált s láttam, amikor elindult. Párisban milyen nagyot néz, ha megtudja, hogy hiába jött.

— Hogy te mire nem gondolsz? — álmélkodott Mister Herkules. — Megjegyzem, ha idejekorán megtudom a dolgot, nem engedtem volna meg.

— Ugyan miért? Hányszor hozta veszélybe az életedet! Erről megfeledezel? Most, amikor ugyis rendkívüli feladatot kell megoldanod, legalább meglegyen az az előnyöd, hogy semmiféle rossz szándéku akadályt ne gördítsenek az utadba!

Különös tréning.

Amíg Joe Ward kíváncsian, vajjon mi lehet az az ügy, amiért Párisba hívják, az Atlanti Óceán kék vizén hajózott, addig Mister Herkules megtette az előkészületeket a nagy versenyre. Sorra járta az üzleteket és minden szükségeset összevásárolt. Először is a legfontosabbat vette meg: egy pár nagyszerű hegymászó cipőt. Azután köteleket, hegymászó botot, konzerveket és sok egyéb apró szükséges holmit vásárolt s megkezdte a csomagolást, hogy másnap utnak induljon Valparaisoba, ahonnan azután tovább folytatja az utat az Aconcaguához.

Sokat töprengett azon, hogyan vegyen tréninget. Egy kiváló atléta-tréner utasítására naponként futott félórát, ezenkívül eljárt egy tornaterembe, ahol kötélmászó-gyakorlatokat végzett. De mi volt ez, ahoz képest, amit majd komo-

lyan végeznie kell? A tornaterem három méter magas kötelén való felmászáshoz nem szükségeltett valami különös ügyesség, ellenben majd az Aconcagua sziklafaln száz métert is egyfolytában a lengő kötélén megtenni, ez már valami!

S Mister Herkules elhatározta, hogy megkísérel egy ilyenfajta tréninget. Nem szólt senkinek sem a dologról, még Vizsla előtt is elhallgatta.

Az indulás előtti délután történt. Mr. Herkules fenn volt Vizslánál, aki egy felhőkarcoló huszonhetedik emeletén lakott. Az elutazásról beszélgettek és Vizsla is a csomagolással volt elfoglalva, mert igen természetesen ezuttal sem akart elmaradni az érdekesnek ígérkező sport-szenzációtól.

Mr. Herkules az ablakhoz lépett és lenézett a szédületes mélységbe.

Apró pontoknak látszottak az emberek. Mister Herkules gondolt egyet és a magával hozott hosszú hegymászó kötelet megerősítette az ablakban, aztán leengedte. A kötélnél rövidnek bizonyult, meg kellett toldani.

Vizsla nekihevülten csomagolt, a rejtélyes machinációból nem vett észre semmit, Mister Herkules pedig, mint, aki jól végezte dolgát, búcsút vett barátjától és eltávozott.

Vizsla, alighogy kitette Mister Herkules a lábait, megelégette a csomagolást és lefeküdt a chaise-longue-ra, gondolta nem árt ha alszik egyet. A gondolatot tett fogadta s néhány perc elmúltával Vizsla már aludt s mi több azt álmodta, hogy az Aconcagua körül tanyázó indiánok törzsfőnöküké választották s ingyen és

bérmentve megengedték, hogy a Nagy-Vizsla nevet viselhesse.

Mister Herkulest ezalatt leröpítette a lift. Kiment az utcára, ahol a nyüzsgő emberáradat észre sem vette, hogy a felhőkarcoló legfelső emeletéről kötél lóg le, körülbelül másfélméternyi távolságra a fölötől.

Mister Herkules a kötél alá somfordált s megvárta azt, amikor alább hagy egy kicsit a forgalom. Nemsokára bekövetkezett a kívánsága s ekkor egy hirtelen mozdulattal elkapta a kötél végét és hihetetlen ügyességgel kuszott felfelé. A különös látványnak hamar szemlélője akadt s a megrémült emberek hangos kiáltásokkal próbálták visszatéríteni Mister Herkulest, akiről nem tudták, hogy kicsoda s így örülnék tartották. Policeman is akadt, aki első kötelességének tartotta, hogy telefonon kirendelje a tűzoltókat és mentőket.

Mister Herkules ekkor már a hatodik emelet felé járt.

A tömeg egyre növekedett s a legkülönbözőbb verziókról beszéltek. Mindenki a leginformáltabbnak gondolta magát.

— Örült! Egész biztosan tébolyodott a szerencsétlen — mondta az egyik.

— Dehogy örült! Fogadásból teszi az egészét! — vágott közbe a másik.

— Öngyilkos akar lenni! — mondta a harmadik.

— Holdkóros! — szólt bele a vitába egy aszszony, de mindjárt letorkolták.

— Szerencsétlen! A holdkórosok csak éjszaka

sétálnak a háztetőkön, most pedig világos nappal van!

Közbe megérkeztek a kitelefonozott tűzoltók és mentők, Mister Herkules pedig ezalatt felért a tizennyolcadik emeletre. A tűzoltók mindjárt akcióba léptek s felállították óriási létráikat, de hiába, mert a legnagyobb létra is csak nyolcadik emeletig ért fel. Mentőponyvákat feszítettek ki, ha talán a szerencsétlen le találna esni, össze ne zuzza magát. Egy pár tűzoltó pedig felsietett a huszadik emeletre, hogy az ablakból próbálják megakadályozni a vakmerő ember továbbjutását. Mire azonban kidugták fejüket a huszadik emelet ablakán, Mister Herkules a huszonegyedik felett járt és nem hederített semmiféle kiabálásra.

Az utcán megállt a forgalom. A széles utcátömböt egész szélességében ellepték az emberek, a villamosok tetején a filmoperatőrök és fotográfusok helyezkedtek el és elszántan szegezték masinájukat az ég felé.

A tűzoltók a huszonegyedik emeletre rohantak fel, de megint lekéstek egy fejjel, mert Mister Herkules ekkor már a huszonötödik emeletnél járt. Biztosan, nyugodtan, fűrgén, minden fáradság nélkül mászott tovább s kisvártatva felért a huszonhetedik emeletre, Vizsla ablakához s megkocogatta azt.

Vizsla ekkor éppen azt álmodta, hogy kihallgatáson fogadja a szomszéd törzsfőnök követeit. De a zaj felriasztotta.

A kopogtatás megisméltődött. Vizsla megdörzsölte a szemeit s abban a szent meggyőződésben volt, hogy még mindig álmodik. Mert hogyan

lehetséges az, hogy valakinek az ablakán kopogtassanak, ha az a valaki történetesen a huszonhetedik emeleten lakik.

De a kopogtatás harmadszor is felhangzott.

— Ennek fele se tréfa — gondolta Vizsla magában és odament az ablakhoz. Amikor meglátta Mister Herkulest és az utca ezrekre menő tömegét a szó szoros értelmében leült a földre.

De amint meghallotta Mr. Herkules erélyes »Nyisd már ki!« kiáltását egy pillanat alatt talpraugrott és feltárta az ablakszárnyakat. A nyitott ablakon keresztül Mister Herkules nyugodtan bemászott s mintha bravúrja a legtermészetesebb dolog lenne a világon, egykedvűen a kötél felgombolyításához fogott.

Vizsla csak percek múlva tudott szóhoz jutni. — Mi volt ez? — kérdezte az izgatottságtól remegve s a csodálkozástól elámulva.

Mister Herkules abba sem hagyva a kötél felgombolyítását, hátra sem fordulva, csendesen válaszolt:

— Mi lett volna? Egy kis tréning az aconcaguai kirándulás előtt...

A Cordillerákban.

Mister Herkulest, helyesebben polgári nevén John Johnsonst a »tréningért« utcai rendzavarás címén a newyorki rendőrség illetékes osztálya 100 dollár pénzbüntetésre ítélte.

Miután Mister Herkules kötelességtudóan lerótt a büntetési összeget, másnap utrakelt Vizs-

lával, Burlyékkal és az Ördög-szikla megmászását ellenőrző bizottsággal.

Hét napi hajón, vasuton és öszvérháton megtett utazás után elérkeztek a Cordillerákba, az Aconcagua alján elterülő kis faluba, ahol nagynehezen sikerült szállást kapniok.

Nagyon kellemesen érezték magukat. A hosszú utazás fáradalmait nem is érezték különösebben, úgy hogy Vizsla indítványára Mister Herkules és miss Lily elhatározták, hogy kis kirándulást tesznek a közeli Cordillerákban. Nekivágtak az erdő rengetegnek, megcsodálták az exotikus világ különös flóráját és faunáját, a soha nem látott növényeket, a kisebb ház nagyságu kaktuszokat, az égigérő fákat, amelyeknek ágain apró majmok és rikácsoló madarak tanyáztak. Beljebb azonban, ahol a veszedelmes vadak ütöttek tanyát, nem merészkedtek, hanem visszatértek.

Geraldon, egy előkelő és ismert newyorki sportférfiu lett a zsüri elnöke s a megérkezés utáni napon abban az irányban tájékozódott társaival egyetemben, hogy honnan kísérhetik legjobban figyelemmel Mister Herkules célhoz jutását. Mert arra, hogy a zsüri is mindenütt a versenyző nyomában legyen még gondolni is képtelenség volt.

A környékkel ismerős falubeliek azt mondták, hogy mintegy kétezeröttszáz méter magasságban az Aconcagua hegységben széles plateau terület, amelyről jó szemmel, tiszta időben ellátni a csucsig. Geraldon azonnal indítványozta, hogy keressék fel a fensikot és állapítsák meg, vajjon tényleg alkalmas-e a célra. Jófajta prizmás látcsövekkel mindegyikük fel volt szerelve s ezen

keresztül minden kétséget kizáróan megláthatják az Ördög-sziklát.

Négy órai keserves evickélés, csuszkálás, kisebbfajta zuhanás után feljutott a zsüri a fensikra. Geraldon előszedte a legfinomabb látcsövet s azon keresztül vizsgálta a láthatárt.

— Igen... igen... látom — mondotta. — Látják, uraim, önök is? Ott van az Aconcagua és jobbra tőle egészen tisztán látszik az Ördög-szikla égnek-szögellése! Ha a szikla tetejére feljut egy ember, egészen tisztán és pontosan kivehetjük az alakját.

Burly professzor, miss Lily, Vizsla és a két zsüri tag is felismerte az Ördög-sziklát.

Geraldon kiadta a jelszót:

— Itt megtelepedünk.

A férfiak hozzáfogtak sátrak veréséhez, kellő mennyiségű enni és innivalót hoztak magukkal. Vizsla miután szintén segédkezett a tábor megszervezése körül, elbucsuzott a társaságtól és visszament a faluba, hogy megadja az utasítást az ott várakozó Mister Herkulesnek, az indulásra.

Szerda dél volt. Abban állapotok meg, hogy Mister Herkules még a délután folyamán megkezdte az Aconcagua megmászását s így az Ördög-sziklára való érkezését — ha ugyan egyáltalában megérkezik oda — csütörtök estére, vagy legrosszabb esetben péntek reggelre számították.

A klíma ezen a vidéken rendkívül kellemes volt s így a zsüri tagjai, — sőt miss Lily sem — nem estek kétségbe azon, hogy két éjszakát kell szabad ég alatt tölteniök. A kis tábor igen jól érezte magát, Burly professzor növény- és ás-

ványtani ismereteit gyarapította a többiek pedig a gyönyörű vidéken csatangoltak s ha megunták ezt, barátságos kártyapartievel üzték el unalmukat.

Délután két óra volt, amikor Vizsla leérkezett a faluba. Mister Herkules örömmel fogadta a hírt, hogy végre itt van az idő, amikor indulhat, s miután gondos vizsgálatot ejtett a legszükségesebben összeállított holmija felett s megállapította, hogy minden kellék megvan, délutáni három órakor utnak indult, Vizsla pedig visszament a társasághoz.

Neki a hegyrengetegnek.

Hátán az emni és innivalót tartalmazó zsákkal, dereka körül a kötéllel, kezében a hegymászóbottal Mister Herkules jókedvűen vágott neki a hegyrengetegnek. Megnyugtatóan hatott rá, hogy a derék Moneybags ez alkalommal nem kötötte időhöz a cél elérését, így tehát kényelmesen tehetta meg az utat. Eleinte könnyen is ment minden, meglehetősen járható volt a hegy ezen része, úgy, hogy mire leborult az este, jókora utat tudott boldogan maga mögött. Kikeresett egy védett barlangot, ahol az éjszakát eltölteni szándékozott.

Utja eadig minden különösebb nehézség nélkül folyt le. Egyetlen komoly incidens zavarta csupán meg s ez is még az ut elején, a Cordillerák alsó régiójában történt.

Nyugodtan haladt, amikor az egyik sziklakiszögellésen egy hiuzt vett észre, amely ugrásra

készülődött. Az állat szemei félelmetesen csillogtak, Mister Herkules azonban nem tétozott sokáig, hanem revolverével célbavette az állatot. A hiúz azonban épp a lövés pillanatában ugrott, úgy hogy a golyó célt tévesztett. Szerencsére azonban Mister Herkulesnek sikerült egy szikla mögé ugornia s innen kényelmesen másodszor is célba vette az állatot és sikerült is eltalálnia, úgy, hogy a hiúz, néhány perc alatt kimult.

A veszedelmes incidens után többé nem zavarta semmi s így minden veszélytől mentesen folytathatta utját.

A hegymászás ugyancsak meghozza az étvágyat és Mister Herkules alaposan nekilátott az enivalónak, majd rágyujtott kis angol pipájára s a jószagu füstöt belefujva az éjszakába, miss Lilyre és a saját sorsára gondolt. Egyedül van a nagy sziklatömbök között. Halálos csönd van körülötte mindenütt. A pipa tüze kihunyt, Mister Herkules fekhelyet készített magának, hogy reggel korán folytassa utját.

Nem tudott nyomban elaludni. Távolról valami halk morgás, tompa dörrenés halott el hozzá. Először arra gondolt, hogy valami vadállat van a közelében, de aztán megnyugodott, mert tudta, hogy ebben a magasságban már nincsenek ragadozók, csak lejjebb. Végül is hallucinációnak vélte az egészet és elnyomta az álmot.

Alma tiszta, szép és nyugodt volt. A diadalról álmódott, látta magát az Ördög-szikla csucsán a felhők közelében!

— Vajjon így lesz-e valóságban? — kérdezte reggel önmagától.

Megreggelizett s folytatta az utat. Most már

erőre, ügyességre volt szükség, mert az ut nehezebbik része következett.

Rendkívül nehéz terepen járt. Minden lépésére különös gonddal kellett vigyáznia, mert egyetlen elhibázott mozdulat is a halálát okozhatta. Mister Herkules azonban mestere volt a hegy-mászásnak is. Evekkel ezelőtt sokat járt Svájcban, a gleccserek birodalmában s nem riadt vissza a leglehetőlenebb terep megmászásától sem. A svájci turájának most nagy hasznát látta: biztosan haladt előre, minden veszélyes ponton könnyedén jutott keresztül.

Kilenc óra felé ért el az Antagan-hegyhez, a kialudt vulkánhoz. Még amikor elég messzire volt a tüzhányótól, különös morgást észlelt, hasonlóat ahhoz, ami az előző este, elalvás előtt megragadta a figyelmét. Most már tudta honnan ered! Komoly megdöbbenéssel látta, hogy az Antagan tölcséréből vékony füst száll az égnek. A morgás mindjobban erősödött s Mister Herkules azon igyekezett, hogy mielőbb minél távolabb legyen a veszedelmesen viselkedő vulkántól. Vannak csodák! Jól tudta, hogy előfordult számos olyan eset, hogy bizonyos vulkánt kihaludtnak hittek s mégis egyszer csak gondolt egyet és kitört. Igaz, hogy az Antagan sohasem lehetett valami nagyszabású tüzhányó, amit Mr. Herkules abból is megállapított, hogy a tüzhányó körül sehol sem akadt láva-kőzetre, az Antagan tehát minden valószínűség szerint a vulkánok azon csoportjához tartozott, amelyekből soha sem ömlik ki láva, hanem csak hamut, homokot és apró kövecskéket dob ki magából a föld gyomra.

Az Antagan nem volt semmi tekintettel az idegenre és negyedóra múlva egész porfelhővel árasztotta el a környéket s nemsokkal utána formálisan működésbe kezdett. A tölcséert elzáró kupvad dőrejjel a levegőbe repült s nyomába rengeteg apró kő, homok, hamu és víz tört elő. A kitóduló gázok és gőzök mennyisége egyre szaporodott s a füstoszlop mind magasabbra emelkedett, hogy aztán fenn a magasban piniafenyő módjára terüljön szét. A füstoszlopban irtó sok volt a hamu, melyet a rengeteg mennyiségben feltörő vizgőz ragadott magával a magasba.

Mister Herkules tisztos távolságból nézte a katalizmat, de tanácsosnak tartotta, hogy a leggyorsabb tempóban hátráljon, mert a lehulló hamueső, ha nem is veszedelmes, a legjobb akarrattal sem mondható kellemesnek. Meg kell kerülnie a hegyet. Ez ut töblettel jár, de meg nehezebb terepen is kell mennie. Azonban nincs más választás hátra, a hamuesőben, vizgőzben, a lehulló kődarabok közt lehetetlenség előrejutni s nem lehetetlen, hogy esetleg megindul a lávafolyam is, bár az Antagan a vulkánok nem ilyen csoportjába tartozott.

Megtette tehát a kerülőt, ami egy órai késedelmet okozott.

Az utja most mindinkább nehezebbé vált. A kötelet mind többször lekellett oldani derekáról, hogy fellódítsa valami kiálló szikladarabra s ott megerősítve kusszon fel rajta.

Kezeiről már lehorzsolódott a bőr, ruhája elszakadozott, de azért fáradhatatlanul ment tovább. A déli pihenőt a táplálkozás mellett arra is

felhasználta, hogy swettereket huzott magára, mert most már elérkezett az Aconcagua azon részéhez, ahol örökös a hó.

Ismét egy nagy sziklafal emelkedett előtte. A helyenként előforduló mélyedésekbe tudott csak megkapaszkodni. Rendkívül óvatosan, minden lépésre gondosan ügyelve haladt felfelé. Egy elhibázott lépés és biztosan összezuzza magát.

S hiába vigyázott, óvakodott, ügyelt a szerencsétlenség mégis bekövetkezett.

Ég és föld között.

Ugy történt a dolog, hogy amikor nagyobb lendülettel akart továbbjutni, azt érezte, hogy a talaj, amelyre egész súlyával támaszkodott apró törmelékként omlik ki a lábai alól. S minél minél inkább igyekezett megvetni a lábát, a talaj annál nagyobb vehemenciával hullott ki a lábai alól. Az utolsó pillanatban elkapta a felette kiálló sziklanyulványt s ebbe kapaszkodott. Ideje is volt, mert alighogy ezt megtette, hatalmas sziklatömeg indult alá arról a helyről, ahol állt s ha ott marad, bizonyos, hogy ő is lezuhan a több százméteres mélységbe.

Most tehát ott lógott ég és föld között egy hatalmas sziklafal egyik kiálló pontján s alatta az irtózatos mélység tátongott.

— Fránya egy helyzet! — gondolta magába Mister Herkules s már unni kezdte a különleges pózt, annál is inkább, mert tagjai erősen zsibbadtak.

Pedig a legnehezebb feladat most következett. Megpróbálta, hogy csak az egyik kezével kapaszkodjék. Rendkívül nehezen ment, de ment mégis, mert Mister Herkules így akarta. A másik kezével ezalatt lecsusztatja a vállára lészített köteleket. Most ismét mindkét kezével kellett kapaszkodnia, mert eggyel már nem bírta. De amikor kevés »pihenés« után elég erősnek érezte magát, megint csak a balkezére bízta sorsát és életét, a jobb kezével pedig nagy lendületet véve, a kötelet a fölötte három méter magasságban levő kiszögellésre hurkolta.

Most már volt támaszték s biztosan haladt tovább.

*

Kora délután már magas hóban járt. Most gondolt csak rá, milyen jó lett volna, ha shitalpakat is hoz magával.

— Na nem baj — vigasztalódott aztán — majd, ha legközelebb megmásszom az Aconcaguát meg az Ördög-sziklát, akkor nem feledkezem meg róla!

Gyönyörű és tiszta volt az idő, a hideg sem volt tulságosan erős, az út is lényegesen javult, így tehát Mister Herkules különösen jókedvvel folytatta utját. Csak ott vigyázott, ahol jéggé fagyott sziklákon kellett haladnia. Az óvatosság teljesen helyénvaló is volt, mert egyszer, amikor egy pillanatra megfeledkezett a gondosságról, megcsuszott és hátravágódott. Különösebb baj nem történt, csupán az, hogy villámgyors sebességgel, mintegy háromszáz métert csuszott visszafelé. S amikor véget ért az akaratlan ródlizás,

ujból meg kellett tenni az utat s közbe összekeresni az esés közben elhullajtott tárgyait

Ez volt Mister Herkules életében a legnagyobb lecsuszás.

Az Ördög-sziklánál.

Táguló tüdővel, büszke örömmel, reményfelt szívvél, acélos akarattal érkezett meg Mister Herkules valamivel három óra előtt az Aconcagua csucsára. Fenn volt a hegyrengeteg tetején, mind össze néhány méternyire a kívánt céltől. Igaz ugyan, hogy ez a néhány méternyi ut nehezebb volt annál a néhány ezernyinél, amit eddig megtett.

Körüljárta az Ördög-sziklát és azon tanakodott, miféle fortéllyal juthatna a tetejére.

Rágondolt a huszonhétemeletes felhőkarcoló megmászására és hangosan elnevette magát.

— Milyen jó volna most — gondolta, — ha ide is eljönnének a newyorki tűzoltók ménkü nagy létráikkal, akkor nem okozna gondot a problema.

Az Ördög-szikla 30—35 méter magas nyil egyenes kiszögellés volt. Semmi megkapaszkodásra alkalmas támpont sem volt rajta, így tehát a megmászására gondolni sem lehetett. Majdnem olyan sima volt, mindegyik oldala, mint az asztal lapja.

— Jól gondoltam — dörmögött Mister Herkules — itt csak a ravaszság segíthet. Letelepedett s a hátizsákjából egészen különös dolgokat sze-

dett elő. Nehány iv papirost, vékony nád vesszőket, ollót meg egy üveg ragasztót.

— Ha engem most meglátnának, hogy mit fabrikálok az Aconcagua tetején, biztos kinevetnének.

Mister Herkules valóban különös dolgot fabrikált. Félóra se telt bele s máris készen volt a — sárkány. Egyszerű papírsárkány, amelyet a kisgyerekek szoktak színes papirból, nádból összetákolni s eregetni az égnek. Mister Herkules sárkánya valóságos remekmű volt, megfájdult volna érte sok gyerek szive.

Jó messzire ment az Ördögsziklától, hogy helye legyen futni s így magasba lendíteni a papíralkotmányt. Pár perc múlva a sárkány már magasan libegett az Ördög-szikla csucsa felett. Egészen vékony zsinór tartotta, amivel Mister Herkules mind magasabbra engedte. Mikor már a megmászandó szikla ellenkező oldalán libegett a levegőben a sárkány, amil ahol Mister Herkules állt, a leleményes ember megvárta, amíg magától leszáll.

Most már az egyenesben volt.

A sárkány fonala az Ördög-szikla egyik oldaláról vezetett a másik oldalra. A cukorspárga azonban még nem alkalmas hegymászásra, így tehát Mister Herkules a spárga végét a hegymászó kötél végéhez kötözte, azután átment a szikla másik oldalára, ahol dolgát jól elvégezve pihent a sárkány. megfogta a zsinórt és elkezdte húzni. S minél több zsinórt csavart a kezére, annál több kötél jutott fel az Ördög-sziklára. Végül egészen felgombolyodott a sárkány-zsinórja, és

ugyanakkor azonban ennek helyét a kötél foglalta el., amely ily módon a sziklán keresztül csüngött.

Mister Herkules örömteli arccal veregette meg a saját vállait.

A kötél egyik végét hatalmas sziklatömbhöz kötözte, hogy meg legyen a nyugvópont s mikor ezzel elkészült, átment a másik oldalra, ahol szabadon lengett a kötél, megragadta a végét és megkezdte utjának utolsó s egyben befejező részét...

*

— Már péntek van két óra s még mindig semmi! — mondotta a plateauun Geraldon, a zsüri elnöke, miközben távcsövén a messzeségbe nézett.

— Talán csak nem történt valami szerencsétlenség vele? — aggodalmaskodott miss Lily s a hangján szinte könnyes reszketés szaladt végig.

Vizsla is nagyon hallgatag volt. Bántotta, hogy barátjáról semmi életjelt, holott legkésőbb péntek reggelre számítottak célhozérkezésére.

Felváltva, valaki állandóan szemmel tartotta távcsövön keresztül az Ördög-sziklát.

Az óramutatók egykedvűen tették meg körpályájukat, egyik félóra követte a másikat s Mister Herkulesről még mindig nem tudtak semmit. A társaság is látta a tűzhányó kitörését és Vizsla megborzadva gondolt arra, mi történt, ha barátja éppen a kitörés idejében haladt ott el. De ezenkívül még számos veszély környékeztette.

A Cordillerák alsó része veszedelmes vadakkal volt tele, a hegyekben pedig minden pillanatban lezuhanhatott.

Miss Lily is rendkívül lehangolt volt. Kegyetlen sejtelmek gyötörték. Folyton egy borzalmas képet látott maga előtt, hogy Mister Herkules egy hegyszakadékban összezuzott tagokkal, véresen hever s nincs senki, aki segítségére siessen. Nem tudott szabadulni ezektől a rémképektől, hiába volt Vizsla minden jóakaratu vigasztalása.

Már négy óra is elmúlt s még mindig tanácsalanul állottak. Vizsla szorongó szívvel nézte folyton az óráját.

Félőt volt. A megfigyelésben éppen Geraldon volt a soros. A többiek kártyáztak és beszélgettek.

A csendes szavakba egyszer csak belekiáltott Geraldon vidáman, ujjongón:

— Halló! Az Ördög-sziklán egy pont mozog!

Egyszerre talpon volt valamennyi. Vizsla legelőbb. Pillanatok alatt előkerültek a távcsövek s egymást kergette a sok kiáltás:

— Igen ő az!

— Hurrah, Mister Herkules!

— Valami leng mellette!

— A csillagos lobogót erősítette a sziklához!

Miss Lily mámoros volt és ujjongó. Az arca boldogságtól sugárzott és úgy kiáltott oda apjának:

— Látod, papa, mégis feljutott!

— Pedig ember ott még nem járt! — mondta csendesen Burly professzor!

És Geraldon zsüritársaihoz fordulva mondta:

— Uraim! Az Ördög-sziklán, az Aconcagua legmagasabb pontján a csillagos lobogót lengeti a szél. Megállapítom, hogy Mister Herkules eleget tett mr. Moneybags tizenhatodik feltételének...

Geraldon szavaira a kis társaság lelkes, örömtelt hip-hip-hurrázását verték vissza a hegyek...

A következő feladat:

**A New-Orleans és Vicksburg közötti utat biciklin
3 óra alatt megtenni.**

1. füzet címe: 100.000 dolláros football-match.
2. " " Izgalmas debry-futam.
3. " " Egy szenzációs box-match.
4. " " Repülőgépen a tengeren át.
5. " " Motoros verseny a világváros főutcáin át.
6. " " Halálos végű monstre birkozó-verseny.
7. " " Izgalmas marathoni futás.
8. " " Autóval tűzön-vizen át.
9. " " Korcsolyával az őserdőn keresztül.
10. " " Izgalmas bikaviadal.
11. " " Shível a pokolvölgyön átugrani.
12. " " A negyvenötödik percben.
13. " " A grönlandi ródliverseny.
14. " " Vadászat a dzsungelben.
15. " " Hárman egy ellen.

Szenzációsan érdekes és ezért
okvetlen vegye meg és olvassa el

HOECKER OTTÓ

amerikai írónak bűntügyi regényét

AZ ESKÜDT

cimű művet, amely ujszerűsége
és az utolsó betűig lebilin-
cselő érdekessége folytán az ol-
vasó közönség minden réte-
gében feltűnést fog kelteni.

Hogy ezen abszolút irodalmi
becsü művet, — amely minden
kulturnemzet nyelvére már le van
fordítva és magában Amerikában
több millió példányban forog köz-
kézen — mindenki számára könny-
nyen hozzáférhetővé tegyük, he-
tenként megjelenő, a fedélen a
szövegből vett gyönyörű illusztrá-
cióval ellátott füzetekben 4.— ko-
ronás árban hoztuk a piacra.

A füzetek minden dohánytözs-
dében és utcai árusnál kaphatók

Az egész mű megjelent
és 23 füzetből áll.

A

K1

sportot űző
és kedvelő százezrek
és százezrek számára hozzuk

MISZTER HERKULES

gyűjtőcím alatt egybefoglalt rendkívül szen-
zációs, az elsőtől az utolsó
betűig lebilincselő,
hetenként megjelenő
füzeteinket.

Minden füzet egy hihetetlenül érdekesítő
kaland kíséretében egy gyönyörűen megírt
Football- vagy *Box-matchet*, *Bicikli*
vagy *Motoros-versenyt*, *Lóversenyt*,
Léghajó- vagy *Repülő-versenyt*, *Auto-*
vagy *Kocsi-versenyt*, stb. stb. ir le.

Minden füzet gyönyörű 5—6 színnyomatu
fedőlappal van ellátva és minden
füzet befejezett egészset képez.

A füzet ára 7.— korona

és minden dohánytőzsdében, utcai árus-
nál és nagyobb versenypályákon kapható

“OLIMPIA” KIADÓHIVATALA
Budapest, VII, Király-utca 27. sz.